

РЕШЕНИЕ

№ 13571

гр. София, 01.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 13.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **5303** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „ЕЛЕН ИНВЕСТ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Д. П. К., чрез адв. В. Д. от САК, срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22220222003301-091-001/06.12.2022 г., издаден от Р. И. Ф. на длъжност началник на сектор в ТД на НАП В. Т. – орган, възложил ревизията и Л. В. Ц. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП В. Т. - ръководител на ревизията, потвърден с решение № 286/06.03.2023 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” [населено място].

В жалба до съда се излагат доводи, че оспореният РА е неправилен, незаконосъобразен и издаден при съществени нарушения на процесуалните правила. Изложените от жалбоподателя доводи касаят направените установявания за данъчен период от 01.02.2021 г. до 28.02.2021 г., като в тази връзка се твърди, че в РА не били обсъдени всички представени от него доказателства, относно осчетоводяването на фактури № [ЕГН]/26.02.2021 г., № [ЕГН]/26.02.2021 г. и [ЕГН]/27.02.2021 г., издадени по повод доставки от дружеството „Строителна Компания Брендера“ ЕООД, приетите от административния орган за нереални, вследствие на което неправилно били начислени задължения по ЗДДС за данъчен период от 01.02.2021 г. до 28.02.2021 г. Иска се отмяна на РА.

Ответникът – директор на дирекция ”ОДОП” – [населено място], чрез процесуалния представител юрк. А., изразява становище за неоснователност и недоказаност на

жалбата. По направеното в хода на производството пред съда оспорване на валидността на КЕП-овете счита, че са събрани достатъчно доказателства, от които е видно, че оспореният акт е валиден и не страда от порока „нищожност“. Обръща внимание, че жалбата е недопустима за размера над 50 537,54 лв., позовавайки се на представените подробни писмени бележки. В тази връзка сочи, че в таблица 1 на РА, която е озаглавена „установяване“, в колона 6, е посочена декларираната от жалбоподателя сума, която се дължи по подадена от него справка-декларация. Уточнява, че тази сума е в размер на 27 435, 25 лв., ведно с начислените лихви, и е посочена от самия жалбоподател като дължима. В този смисъл обръща внимание, че конкретното оплакване е във връзка с констатациите по отношение на фактурите, издадени от „Строителна компания Брандера“, за които е начислено ДДС в размер на 43 000.00 лв., като това е материалният интерес. Конкретизира, че в жалбата не се развиват доводи във връзка с искане за отмяна на акта по отношение на допълнително декларираната от жалбоподателя като дължима, но невнесена сума, поради което оспорването на акта в цялост е недопустимо. Соци, че дължима сума, установена с РА е в размер на 64 173,87 лв., но пояснява, че това е целият дължим данък за внасяне, поради което дори и да се отмени като незаконосъобразен акта, резултатът от 21 173,87 лв. и съответните лихви в размер на 3 716,61 лв. ще останат по данъчната сметка и ще се дължат. В тази връзка уточнява, че претенцията на жалбоподателя е разликата между колона 4 и колона 6 от РА. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение и заплатени депозити за вещо лице.

Административен съд София- град, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22220222003301-020-001/01.07.2022 г. /л.22/, връчена по електронен път на 12.07.2022 г., изменена със Заповед /ЗИЗВР/ № Р-22220222003301-020-002/14.09.2022. /л.26/, връчена по електронен път на 29.09.2022 г., е възложена ревизия на „ЕЛЕН ИНВЕСТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], за установяване задължения за данък върху добавената стойност за данъчен период от 01.02.2021 г. до 28.02.2021 г. ЗВР и ЗИВР са издадени от Р. И. Ф. – началник сектор „Ревизии“ в ТД на НАП В. Т., оправомощен със заповед №ЗЦУ-1179/27.06.2022 г. /л.17/ и заповед № ЗЦУ – 1216/01.07.2022 г. /л.15/, издадени във вр. със заповед № З-ЦУ-753/05.05.2022 г. на заместник изпълнителния директора на НАП – Г. Д. /л.18/.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22220222003301-092-001/18.10.2022 г. /л.30/, връчен по електронен път на 13.11.2022 г. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК не е подадено писмено възражение срещу констатациите в РД.

Ревизията е приключила с оспорения в настоящото производство Ревизионен акт /РА/ № Р- 22220222003301-091-001/06.12.2022 г. /л.45/, издаден от Р. И. Ф. на длъжност началник на сектор в ТД на НАП В. Т. – орган, възложил ревизията, и Л. В. Ц., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП В. Т. – ръководител на ревизията. Ревизионният акт е връчен по електронен път на 14.12.2022 г. С РА са установени задължения за ДДС в общ размер на 43 000.00 лв., произтичащи от отказано право на данъчен кредит на осн. чл.6, чл.25, чл.68, ал.1, т.1 и чл.69, ал.1 от ЗДДС, по три фактури с предмет „продажба на алуминиеви профили“, издадени от „Строителна Компания Брандера“ ЕИК[ЕИК], и декларирано от жалбоподателя със СД вх. № 22021945433/15.03.2021 г., но невнесено задължение в размер на 21 173.87

лв., ведно с начислената лихва в размер на 3711.61 лв.

РА е оспорен с жалба по реда на чл. 152 ДОПК до директора на дирекция „ОДОП” – [населено място], подадена на 30.12.2022 г. /л.70/. Със същата РА е обжалван в частта, с която на ревизираното лице са установени задължения за ДДС в размер на 64 173.87 лева за данъчен период от 01.02.2021 г. до 28.02.2021 г. и лихви в размер на 10 387.55 лева. Видно от съдържанието на жалбата, в същата са оспорени единствено установените задължения по фактурите, издадени от „Строителна Компания Брандера“ ЕИК[ЕИК], в периода през месец февруари 2021 г.

С решение № 286/06.03.2023 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” [населено място] /л.10/, издадено в срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК, ревизионният акт е потвърден изцяло. Решението е връчено по електронен път на жалбоподателя на 10.04.2023 г. В същото е прието, че спорът се свежда до това дали доставките, извършени от „Строителна Компания Брандера“ са реални. В тази връзка е посочено, че в хода на ревизията жалбоподателят е представил единствено три фактури и три приемо-предавателни протокола, от които не може да се направи обоснован извод за обвързаност, тъй като в тях липсва отбелязване, от което да става ясно въз основа на кой документ са издадени ли към кой документ препращат. В този смисъл, директорът на дирекция ОДОП приема, че спорните фактури не отговарят на изискването на чл.114, ал.1, т.9 от ЗДДС, а за протоколите, че в същите не е посочено място/обект, на който е извършено предаването. На следващо място, за да потвърди РА в обжалваната му част, директорът на ОДОП е посочил в мотивите си, че жалбоподателят не е представил доказателства за заплащане на спорните доставки, въпреки че такива документи са му били изисквани. Отделно от това е посочено, че в хода на ревизията е установено, че доставчикът от „Строителна Компания Брандера“ не разполага с производствен капацитет за изработването на договорените алуминиеви профили в уговорените големи количества /десетки хиляди бройки/ – липсват данни да е разполагал с нужните машини и производствени помещения, а в периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2021 г. дружеството – доставчик не е разполагало с работници, назначени по трудови правоотношения, вследствие на която административният орган е формирал извод и за липса на кадрови потенциал.

По делото са приети писмените доказателства, представени с ревизионната преписка, ведно с доказателства, касаещи положените квалифицирани електронни подписи върху РА, РД и ЗВР, включително 1 бр. компакт диск, съдържащ електронни документи, съставени в хода на ревизията.

Видно от същите, с цел установяване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане са извършени множество процесуални действия, подробно описани в РД, който по силата на чл. 120 от ДОПК е неразделна част от РА.

От представените по делото доказателства се установява, че:

На основание чл. 37, ал.2 и ал. 3 от ДОПК на жалбоподателя са връчени две искания за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ №Р-22220222003301-040-001/06.07.2022 г. /л.98/ и №Р-22220222003301-040-002/15.08.2022 г. /л.111/, в това число първични документи, доказателства за плащане по представените фактури, транспортни документи по доставката, данни за търговски обекти и складове и много др., в отговор на които не са представени изисканите доказателства. В отговор на първото искане, с имейл от 03.08.2022 г., управителят на ревизираното дружество е поискано удължаване на

срока. Искането е оставено без уважение с решение № Р-22220222003301-106-001/15.08.2022 г. /л.107/, издадено от Л. Ц. – главен инспектор по приходите, с аргумент, че искането е връчено на 12.07.2022 г. по реда на чл.29, ал.4 от ДОПК с определен краен срок за предоставяне на изискваните документи до 26.07.2022 г.

Видно от протокол № 179227/03.10.2022 г. /л.118/, на 03.10.2022 г. е извършено посещение на декларирания по чл.8 от ДОПК адрес на ревизираното дружество, където е проведена среща с управителя Д. К.. По време на посещението, от управителя са представени трите процесни фактури и три приемо-предавателни протокола. В протокола е посочено, че не е представена заведена счетоводна отчетност за ревизирания период, в т.ч. счетоводни регистри, сметки, хронология на счетоводните записвания, оборотни ведомости.

От наличните в информационния масив на НАП данни за „Строителна Компания Брандера“ е установено, че дружеството – доставчик не е включило спорните фактури в дневниците си за продажби по ЗДДС. Установено е също, че за периода от м.09.2017 г. до м.04.2022 г., от дружеството са подавани декларации по ЗДДС с нулев резултат като не са декларирани получени и извършени доставки, както и че за периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2021 г. „Строителна Компания Брандера“ не е разполагало с работници на трудов договор.

По искане на жалбоподателя е допусната съдебно –компютърна експертиза /С./, която да установи Квалифицираните електронни подписи на лицата, определени със заповед за възлагане на ревизия, издали РД и РА, отговарят ли на условията на чл. 3, т. 14 и т. 15, чл. 26 по преюдициално нормативния акт, Регламент 910/2014 г. на Европейския парламент и Съвет, както и дали подписите са надлежно положени.

В заключението на допуснатата С., вещото лице П. К. П. е посочило, че за изследваните електронни документи, представляващи ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА, експертизата е установила, че същите са подписани в периода на валидност на електронните подписи. Посочено е, че за проверените периоди, КЕП не са били временно спрени или прекратени с изключение на последния подпис на Л. Ц., който е бил прекратен на 11.09.2023 г., след подписването на 06.12.2022 г. Във връзка с изискванията на Регламент № 910/2014 г. и Приложение № 1 към него, вещото лице сочи, че е констатирало несъответствия. В тази връзка е посочено, че „Информационно обслужване“ АД в качеството му на доставчик на квалифицирани удостоверителни услуги не е извършило валидиране след подписване на съответния документ. В заключението е посочено също, че не може да се установи по безспорен начин свързаност на авторите със съответните електронни подписи и тяхната идентичност в изпълнение на чл.26 от Регламента. В този смисъл е посочено, че след изписване на титуляра на съответния електронен подпис липсва друг идентифициращ белег или признак, по който да може да авторът да бъде еднозначно идентифициран. Експертизата е оспорена от ответника.

По делото е изготвена нова съдебно –компютърна експертиза от вещото лице Д. С..

В заключението на втората изготвена по делото С., вещото лице сочи, че лицата, подписали процесните документи са притежавали валидни КУКЕП към момента на подписване. На следващо място е посочено, че независимо липсата на вписване на ЕГН на физическото лице, подписало документа, то всеки електронен подпис може да бъде свързан с лицето, което го е поставило, тъй като името му е свързано с имейла от домейна на НАП, който е уникален за всеки служител. Посочено е, че в процеса на

проверката всички процесни електронни документи са били изследвани и проверени с няколко вида софтуер за валидиране на КЕП, всеки от които е произведен/създаден от доставчика на удостоверителните услуги, каквото е изискването на Регламент № 910/2014 г. В заключението е посочено, че всички електронно подписани документи са преминали успешна валидация и са били валидни към момента на подписването и са заверени с времеви печат – TimeStamp, от което следва че всички документи са квалифицирани. В съдебно заседание, вещото лице разяснява, че в предходната експертиза, е използвана допълнителна програма ДУУ, която показва аномалия в случаите, в които към момента на извършване на проверка, подписът вече е изтекъл.

Съдът не кредитира първата С., тъй като не с тава ясно защо подписът на Л. Ц., според вещото лице, е невалиден, предвид, че той е бил прекратен на 11.09.2023г, а подписването с него е на 06.12.2022г., т.е. подписването е преди датата на прекратяване на подписа. С оглед изясняване на изводите в първата С., съдът е възложил изготвяне на друга С., която да даде отговор на поставените въпроси. Съдът кредитира като обективно и компетентно изготвена експертизата от вещото лице Д. С., тъй като същата е ясна, мотивирана и подробна, като дава мотивирана обосновка, че не е необходимо последващо валидиране на подписа съгласно изискванията на Регламента. В допълнение в последващата по време С. ясно е посочена причината, поради която към момента на извършване на проверка от страна на вещото лице на подписите, се установява, че подписът е изтекъл- а именно: към датата на изготвяне на С. валидността на подписа може да е изтекла, но от това не следва извода, че към момента на подписването му, той не е бил валиден, напротив-към датата на полагането на подписа, той е бил валиден. Отделно от това, последващата С. се подкрепя от останалите доказателства по делото, а именно-удостоверения от „Информационно обслужване“ АД.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Жалбата до АССГ, подадена чрез ответния административен орган на 24.04.2024 г. /видно от отбелязването до електронния подпис/, е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

По възражението на ответника относно обжалването на РА за цялата установена с него дължимата сума в размер на 64 173.87 лева главница и лихва в размер на 10387.55 лева, съдът счита същото за основателно. Видно от подадената пред директора на дирекция „ОДОП“ [населено място] жалба, както и от жалбата пред настоящия съдебен състав, РА е обжалван в частта, с която са направени установявания за данъчен период от 01.02.2021 г. до 28.02.2021 г., касаещи непризнаването на данъчен кредит по фактури № [ЕГН]/26.02.2021 г., № [ЕГН]/26.02.2021 г. и [ЕГН]/27.02.2021 г., издадени по повод доставки от дружеството „Строителна Компания Брендера“ ЕООД. Ето защо, предмет на спора са именно описаните фактури на обща стойност от 43 000.00 лева.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Оспореният ревизионен акт е издаден от компетентни органи по смисъла на чл. 119, ал. 2 ДОПК – Р. И. Ф. на длъжност началник на сектор в ТД на НАП В. Т. – орган,

възложил ревизията, и Л. В. Ц., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП В. Т. – ръководител на ревизията. Издателят на ЗВР е компетентен орган по смисъла на чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, оправомощен със Заповед № 3-ЦУ-753/05.05.2022 г. /л.18-20 по делото/, издадена от заместник изпълнителния директор на НАП, оправомощен със Заповед № ЗЦУ-ОПР-9/21.05.2021 г. /л.21/ от изпълнителния директор на НАП.

По отношение на възражението на жалбоподателя за липса на териториална компетентност на ТД на НАП В. Т., съдът обръща внимание, при действието на чл. 12, ал. 6, изр. 1 ДОПК правомощие на изпълнителния директор на НАП или на заместник директор, комуто той е делегирал това правомощие, е да определи органи по приходите или публични изпълнители, за които не важат ограниченията на компетентността по място, обвързана с принадлежността им към компетентната териториална дирекция. С обсъдените по-горе заповеди на нарочно оправомощения заместник изпълнителен директор е определен кръга на органи по приходите с компетентност на територията на цялата страна. Сред тях е длъжностното лице възложило ревизията, приключила с оспорения РА. От разширяването до територията на страната на компетентността на органа по приходите със заповедта по чл. 12, ал. 6, изр. 1 ДОПК не следва включването в нея на правомощието по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК за възлагане на ревизии. Доколкото своеобразната екстериториалност по отношение на компетентната териториална дирекция засяга само органа по приходите, а не и местната привръзка на субекта по чл. 9, ал. 1, т. 2 ДОПК със съответната дирекция, то и за директора на компетентната дирекция е правомощието да определи орган, възлагащ ревизии, дори да не се числи към тази дирекция.

Ето защо са неоснователни доводите на жалбоподателя за нищожност на процесния РА поради издаването му от териториално некомпетентни органи по приходите. Действително, седалището на ревизираното дружество е в област С. – град, с оглед на което и на основание чл.8, ал.1, т.3 ДОПК местно компетентни са органите по приходите при ТД на НАП- С.. Считано от 01.01.2021г. обаче, с влизането в сила на новата разпоредба на чл. 12, ал.6 ДОПК, законодателят е предвидил възможност правилата по чл. 8 ДОПК да не се прилагат за органи по приходите или публични изпълнители, определени от изпълнителния директор на НАП или от оправомощен от него заместник изпълнителен директор. Така, при дерогация на правилата по чл.8 ДОПК, съответните персонално определени органи по приходите разширяват своята първична материална компетентност на територията на цялата страна, а за съответния териториален директор, компетентен на основание чл.8, ал.1, т.3 ДОПК, се разширява кръга от органи по приходите, които той, при условията на оперативна самостоятелност, може да определи за възложители на ревизии. Упражнявайки това свое организационно- управленско правомощие спрямо органи по приходите с компетентност на територията на цялата страна, местно оправомощеният териториален директор добавя допълнителна персонална компетентност по косвен начин чрез конкретизация на титуляря на правомощието за издаване на ЗВР.

Противно на разбирането на ревизирания, упражняването на правомощието

по чл. 12, ал.6 ДОПК не е обвързано с обосноваването на необходимост или сериозни причини за дерогация на правилата по чл. 8 ДОПК, а е предоставено при условията на оперативна самостоятелност на изпълнителния директор на НАП или оправомощен от него зам. изпълнителен директор. Именно с оглед законово регламентираната възможност за делегация изпълнителният директор на НАП е оправомощил зам. изпълнителния директор със Заповед № ЗЦУ—Опр-9/21.05.2021г. , а последният е издал Заповед № ЗЦУ-753/05.05.2021г. , с която е определил правилата по чл. 8 ДОПК да не са прилагат за Р. Ф.. Със заповед № З-ЦУ-1216/01.07.2022г. на Заместник-изпълнителния директор на НАП /по заместване съгласно заповед №З-ЦУ-1179/27.06.2022/ е посочил, че служителите, посочени в заповед №ЗЦУ-753/05.05.2022г. да осъществяват производствата по данъчно-осигурителен контрол по отношение на лицата, посочени в приложени към заповедта. Видно от приложението в него е посочено и дружеството-жалбоподател „ЕЛЕН ИНВЕСТ“ ЕООД. Ето защо следва извода, че процесното ревизионно производство е образувано със ЗВР, издадена от териториално и персонално компетентен орган, а издаденият от органите по чл. 119, ал.2 ДОПК РА е действителен. В този смисъл е и съдебната практика на Върховния административен съд на РБ в решение № 11326/20.11.2023 г. по адм. дело № 6124/2023 г., решение № 12680/15.12.2023 г. по адм. дело № 7643/2023 г., решение 2727/07.03.2024 г. по адм. дело №9552/2023 г., решение № 852/24.01.2024 г. по адм. дело № 6276/2023 г., решение № 3627/25.03.2024 г. по адм. дело № 11284/2023 г. и решение № 1966/20.02.2024 г. по адм. дело № 7069/2023 г.

По отношение на възражението на жалбоподателя за валидността на КЕП на лицата, подписали ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА, същата беше установена и от двете допуснати по делото експертизи, както и от удостоверенията от издателя на КЕП – „Информационно обслужване“ /л.232/. В заключението на вещото лице Д. С. е посочено, че „всеки електронен подпис може да бъде свързан с лицето, което го е поставило, тъй като името му е свързано с имейла от домейна на НАП, който е уникален за всеки служител“. Съдържащите се в квалифицираните удостоверения за електронен подпис данни за титулярите им – уникалният сериен номер на сертификата, трите имена на лицето, на което е издадено удостоверението, e-mail адресите на титулярите на квалифицираните електронни подписи, имената и ЕИК на учреждението, от чието име действат са достатъчни за установяване на самоличността на авторите на квалифицираните електронни подписи, като същите представляват необходимите данни за идентификация на лица по смисъла на чл. 3, т. 1 от регламента, отговарящи на изискванията на приложение 1, б. в към чл. 3, т. 15 от Регламент № 910/2014 г. Такава е и практиката на Върховния административен съд на РБ в решение № 1250/05.02.2024 г. по адм. дело № 5013/2023 г., решение № 12498/14.12.2023 г. , постановено по адм. дело № 2378/2023 г. по описа на ВАС, Първо отделение и решение № 1582/12.2024 г., постановено по адм. дело № 7459/2023 г. по описа на ВАС, Осмо отделение. Т. съответствие е установено при изследване на процесните ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА. Ето защо, съдът приема, че всички ЗВР, РА и РД са подписани с квалифициран електронен подпис съгласно Закона за

електронния документ и електронните удостоверителни услуги, като за валидното им подписване от органите по приходите са представени писмени и веществени доказателства, приобщени към делото, потвърдени с изготвената от вещото лице Д. С. и неоспорена от страните С. /л.273/, която се подкрепя от останалите доказателства по делото, а именно- удостоверения от „Информационно обслужване“ АД. Обжалваният РА е издаден в предвидената от закона форма – чл. 120, ал. 1 ДОПК. Не се установяват съществени процесуални нарушения в ревизионното производство, които да са самостоятелно основание за отмяна на РА.

С цел установяване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане са извършени множество процесуални действия, подробно описани на стр. 3 от РД, който по силата на чл. 120 от ДОПК е неразделна част от РА. На жалбоподателя са връчени две Искания за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ с изх. №Р-22220222003301-040-001/06.07.2022 г. /л.98/ и №Р-22220222003301-040-002/15.08.2022 г. /л.111/, с които са изискани първични, счетоводни, търговски и други документи, но в отговор такива не са представени. На основание чл. 45 ДОПК е извършена насрещна проверка на доставчика на жалбоподателя - „Строителна компания Брандера“ ЕООД, в резултат на които също не са представени никакви документи.

Ревизиращият орган е констатирал, че през ревизираните периоди, „ЕЛЕН ИНВЕСТ“ ЕООД е упражнило правото на данъчен кредит в размер на 43 000.00 лева по 3 броя фактури с доставчик „Строителна компания Брандера“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], а именно: фактури № [ЕГН]/26.02.2021 г., № [ЕГН]/26.02.2021 г. и [ЕГН]/27.02.2021 г.

С РА на основание чл. 68, ал. 1, т. 1, чл. 69, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 70, ал. 5 от ЗДДС за данъчни периоди от 01.02.2021 г. до 28.02.2021 г. включително, не се признава право на приспадане на данъчен кредит по 3 бр. фактури, издадени от „Строителна компания Брандера“ ЕООД, посочени на стр. 3 от РД, всичките с предмет „доставка на алуминиеви профили“. В хода на ревизията от доставчика и от ревизираното дружество не са представени документи, установяващи извършването на доставките /тяхното транспортиране, в т. ч. с какво средство и от кои служители на дружеството – доставчик/, данни за осчетоводяването на договорените и описани във фактурите доставки, съхранението и експлоатацията на посочените стоки, както и доказателства за реално плащане на сумите, посочени във фактурите.

При проверка в информационната система на НАП е установено, че дружеството –доставчик не е отразило в дневниците за продажби за съответния данъчен период издадените на „ЕЛЕН ИНВЕСТ“ ЕООД фактури. Доказателства във връзка с доставките, не са представени от доставчика и от ревизираното дружество. Няма данни и за вида и обема на декларираните услуги.

Ревизиращият екип е мотивирал отказа на право на данъчен кредит с липсата на доказателства за реално извършени доставки от издателите на процесните фактури, по смисъла на чл. 6 и чл.9 от ЗДДС, както и настъпило данъчно събитие, съгласно чл. 25, ал. 1 от ЗДДС. Посочено е, че ревизираното лице и доставчикът не са представили първични и вторични документи, предвид което е формиран извод за недоказаност на реалността на доставките. С тези

мотиви с РА е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 43 000 лева по трите спорни фактури, издадени „Строителна компания Брандера“ ЕООД.

Като съобрази гореизложените фактически установявания, настоящият съдебен състав приема, че с оспорения РА законосъобразно е отказано право на данъчен кредит в общ размер на 43 000 лева по фактурите, издадени от „Строителна компания Брандера“ ЕООД на основание 68, ал. 1, т. 1, чл. 69, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 70, ал. 5 от ЗДДС.

Правото на данъчен кредит възниква и се упражнява по общите правила на чл. 68 и чл. 69 от ЗДДС, при ограниченията на чл. 70 и при условията на чл. 71 от ЗДДС. Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получените от него стоки по облагаеми доставки. Следователно, основната и водеща предпоставка за упражняването на правото на приспадане на данъчен кредит е наличието на действително получени от регистрираното лице стоки и/или услуги по облагаеми доставки. Жалбоподателят е този който следва да докаже, че реално е получил процесните доставки на стоки и/или услуги, респ. че същите са изпълнени от доставчиците, които са издали фактурите, документиращи тези доставки. В този смисъл са и решенията на СЕС по дело С-152/02 и по дело С-324/11, в които Съдът е приел, че материалноправните условия за възникване правото на приспадане на ДДС включват следното:- доставчикът, както и получателят, да са данъчно задължени лица (действащи в това си качество); - *получените стоки или услуги* (по облагаема доставка) да са използвани от получателя за нуждите на собствените му облагаеми сделки; - получателят да притежава фактура, удостоверяваща действителното извършване на доставката, която съдържа данните, уредени в чл. 226 от Директива 2006/112/ЕО. В процесния случай, както в хода на ревизията, така и в настоящото производство, от жалбоподателя не са представени доказателства, които по несъмнен начин да удостоверяват реалното изпълнение на доставки по процесните фактури. Оспорваният не е представил документи, съдържащи описание на конкретните изисквания към предмета и съдържанието на доставките. В договора, сключени с доставчика, предметът е общо формулиран, като не са включени клаузи, сочещи начина, сроковете на изпълнение на възложените доставки /л.132/. За нито една от доставките не е определено мястото на изпълнение. В т. III от договора е посочено, че „цената се заплаща по банков път по сметка на изпълнителя след приемо – предаване на обекта“. Въпреки посоченото в договора, липсват доказателства за извършени преводи по всяка една от фактурите.

Както в хода на ревизията, така и в настоящото съдебно производство, не са ангажирани доказателства за използването на процесните доставки за облагаемата дейност на жалбоподателя. Приложенияте от оспорвания приемо-предавателни протоколи не могат да заместят изисканите с двете ИПДПОЗЛ първични и вторични документи, с които жалбоподателят би разполагал при действително извършени доставки.

На следващо място, недоказано е с какъв персонал и техника са изпълнени доставките, както и въз основа на какви критерии жалбоподателят е избрал и

възложил на точно този доставчик да изпълни процесните доставки. Не са ангажирани доказателства доставчикът да е разполагал с необходимата помещения за складиране на такъв обем стоки, превозни средства, с които да е осъществил доставката, както и персонал или доказателства, че доставките са извършени след превъзлагането им на трети лица.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че от представените доказателства се установява по несъмнен начин реалното извършване на доставките. Наличието на издадени фактури, приемо-предавателни протоколи и договор не представляват доказателства за реално получени, респ. за реално извършени доставки от декларирания доставчик. Документалното отразяване на доставките не представлява доказателство, че същите са били реално изпълнени, ревизиращият орган, а и съдът следва да може да проследи движението на стоките от доставчика до възложителя през счетоводните документи, техническото изпълнение и реалността на плащането. В настоящия случай, такава преценка няма как да бъде направена при непредставяне на изисканите от ревизиращите органи доказателства за реалност на доставките. Поради това, настоящият съдебен състав приема, че с РА законосъобразно, на основание чл.68, ал.1, т.1 от ЗДДС и чл.69, ал.1, т.1 от ЗДДС във вр. чл.6, ал.1/чл. 9 от ЗДДС е отказано право на данъчен кредит на оспорващия по фактурите, издадени от „Строителна компания Брандера“ ЕООД.

По гореизложените съображения, настоящият съдебен състав приема, че с РА законосъобразно е отказано правото на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1, чл. 69, ал. 1, т. 1 и чл. 70, ал.5 от ЗДДС, в общ размер на 43 000.00 лв., по фактурите, издадени от „Строителна компания Брандера“ ЕООД. Оспорването на РА като неоснователно следва да се отхвърли.

По разноските:

Както беше прието по-горе в мотивите и заявено в съдебно заседание на 13.06.2024 г. от процесуалния представител на ответника, материалният интерес по делото е отказаната сума по издадените три броя фактури от „Строителна компания Брандера“ в размер на 43 000.00 лева. Претендиращият от ответника размер на юрисконсултско възнаграждение обаче, видно от представената по делото молба /л.333/ е изчислен върху цялата дължима сума, посочена в РА в размер на 64 173.87 лв. На следващо място, посочената в решението на директора на дирекция „ОДОП“ дължима лихва в размер на 11 249.15 лева, е лихва изчислена върху главницата от 64 173.87 лв., установена с РА /арг. ст.6 от РА/, а не върху материалния интерес в настоящото производство. Ето защо и предвид изричното уточнение на процесуалния представител на ответника по размера на материалния интерес и липсата на претенция по отношение на дължимите лихви, съдът не е властен да се произнесе над определената като материален интерес по делото сума в размер на 43 000.00 лв., тъй като би се произнесъл със свръх петитум.

С горните аргументи и на основание чл. чл. 161, ал. 1 ДОПК и направеното от процесуалния представител на ответника искане, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на дирекция “ОДОП” С. сума в размер на 1208.05 лева /хиляда двеста и осем лева и пет стотинки/ , представляващи платен

депозит за вещо лице /л.264 и л.336/ и юрисконсултско възнаграждение в размер 4090.00 лева (четири хиляди и деветдесет лева) лева, съгласно чл. 8, ал. 1, вр. с чл.7, ал.2, т.4 Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, изчислен съобразно материалния интерес в размер на 43 000.00 лева, съгласно оспорената част от РА, като оставя без уважение претенцията над тази сума до размера от 5783.91 лева. По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд – София град, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ЕЛЕН ИНВЕСТ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Д. П. К., срещу Ревизионен акт № Р-22220222003301-091-001/06.12.2022 г., издаден от Р. И. Ф. на длъжност началник на сектор в ТД на НАП В. Т. – орган, възложил ревизията и Л. В. Ц. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП В. Т. - ръководител на ревизията, потвърден с решение № 286/06.03.2023 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място], в частта, с който е отказан данъчен кредит в размер на 43 000.00 лева по три броя фактури, а именно: фактури № [ЕГН]/26.02.2021 г., № [ЕГН]/26.02.2021 г. и [ЕГН]/27.02.2021 г., издадени от доставчика „Строителна компания Брандера“ ЕООД, ЕИК[ЕИК].

ОСЪЖДА „ЕЛЕН ИНВЕСТ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Д. П. К., да заплати на Дирекция “Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – [населено място] сума в размер на 5298.05 лева (пет хиляди двеста деветдесет и осем лева и пет стотинки) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение спрямо отхвърлената част от жалбата и заплатен депозит за вещо лице, съгласно представените платежни документи. Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от връчването му на страните.

СЪДИЯ: